

ROZÍM

DOBŘUŠSKÝCH SKAUTŮ

ČERVEN 2009/ROČ. 2

ÚVODNÍ SLOVO

Milé čtenářky, milí čtenáři,

doufám, že už samotný příchod dalšího čísla Totemu Vám udělal radost a já k tomu mohu jen dodat, že při čtení se Vám nálada zaručeně znásobí. Tohle číslo je totiž víc než plné – články z činnosti v oddílech poslali všichni, dokonce i Medátka a pozor - tentokrát i Roveři! Především chci upozornit na oddíly skautek a skautů, které byly na Svojsíkových závodech ve Valu a nevedly si vůbec špatně. V příspěvku od světlušek se zase dočtete, za co pojedou letos na tábor.

Ze střediskového dění Vám dále přinášíme článek a několik fotek z májových oslav, které se

konaly netradičně na náměstí.

Téma čísla už začíná vonět blížícími se prázdninami, konkrétně letní noční oblohou. Společně se teoreticky připravíme na orientaci na obloze, určování souhvězdí a hvězd a podíváme se na některé zajímavosti s nimi spojené. Snad se Vám téma bude líbit a využijete ho během jasných letních nocí.

Právě s hvězdami má něco společného bratr Gali – Jan Doležal, se kterým je tentokrát rozhovor. Co mají společného a také mnoho dalšího se dočtete na straně 19-21.

V tomto čísle také naleznete další z tipů na výlet, s cestovatelem Ježourem se vypravíme

do lužních lesů. Je to poněkud neobvyklá výprava, která snad některé dobrodruhy z Vás osloví.

Stalo se nedávno – tak se jmenuje nová rubrika z minulého čísla, kterou jsme zařadili i nyní. Tentokrát jsou popsány dvě výpravy z kroniky Slunečnic z roku 2002.

Myslím, že na úvod jsem prozradila víc, než je zdravé, takže mi nezbývá, než se rozloučit, popřát Vám příjemné čtení a pěkné začínající léto.

Zdraví

Štaflíčka

Obsah Totemu

2 -	Úvodní slovo	17 -	Pozvánky
	Obsah Totemu		- Roverský cyklovýlet
3 -	Téma čísla		- Střediskový fotbal
	- Noční obloha	19 -	Rozhovor s ...
5 -	Střediskové dění		... Janem Doležalem
	- Dobrušský máj	22 -	Stalo se nedávno
	- Kácení májky		- kronika Slunečnic
	- Medátka	24 -	Poslední strana
	- Vlčata		- Uzávěrka, V příštím čísle, Tiráž
	- Světlušky	25 -	Citát
	- Slunečnice		
	- Mohykáni		
	- Roveři a rangers		
15 -	Tip na výlet		
	- Lužní lesy		

TÉMA ČÍSLO

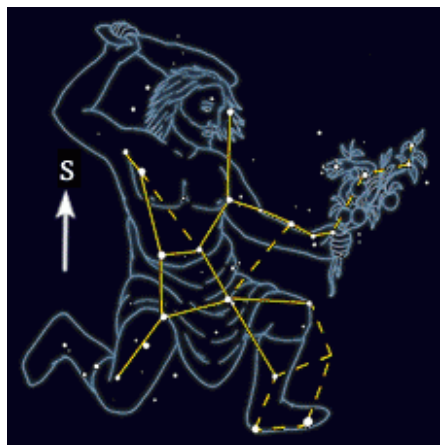
NOČNÍ OBLOHA

Nejpříjemnější pro pozorování hvězd je vlhká letní noc. Za jasných nocí se vydat někam za město, kde neruší světla z civilizace, to je nejvhodnější místo. A sledovat hvězdy, zkusit v nich poznat některá souhvězdí nebo se jen tak zahledět do nekonečného množství hvězd, to je snad ta nejromantičtější činnost.

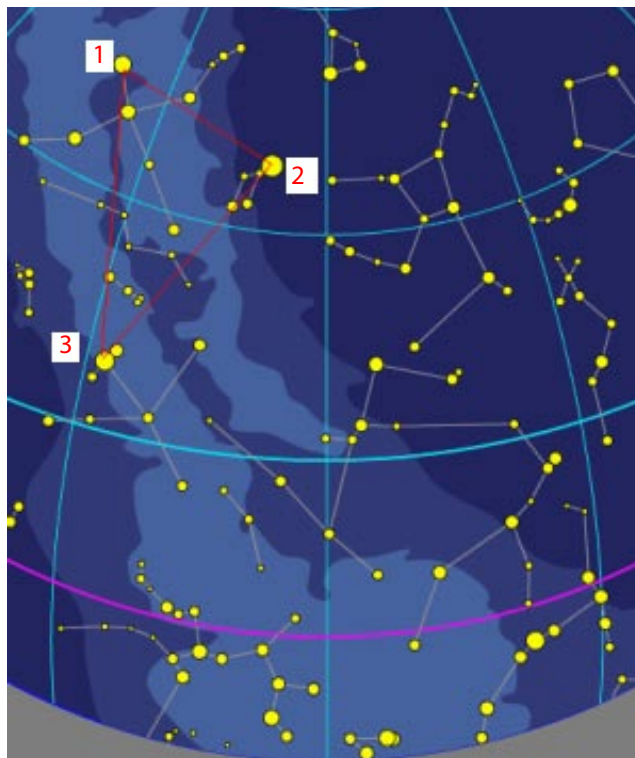
I přesto, že během června se ještě bude noc zkracovat a tudíž ta správná tma bude trvat jen krátkou chvíli, tak se dá noční obloha pozorovat. Zejména je to vhodná doba pro začátečníky, protože při hledání souhvězdí neruší okolní hvězdy a jsou vidět opravdu jen ty výrazné. Potom, s prodlužující se nocí, se budou zlepšovat podmínky k pozorování a během prázdnin už můžete z oblohy číst jako znalci a vyznáte se i v tom obrovském množství hvězd.

Něco z historie

Noční oblohu sledovali naši dávní předkové odnepaměti. V minulosti byla astronomie šesté ze sedmi svobodných umění, které tvořily základ vyššího vzdělání pro svobodné občany. Dříve se lidé podle hvězd orientovali na svých cestách, pro námořníky byla hvězdná obloha

Souhvězdí Herkula

Letní trojúhelník

- 1/ Deneb
- 2/ Vega
- 3/ Altair

jediným ukazatelem směru, ale určovali podle nich také začátky polních prací, setby, sklizně. Hvězdy pro ně byly hodinami i kalendářem. Pro ulehčení orientace na obloze lidé začali ve své fantazii spojovat výrazné skupiny hvězd s výjevy souvisejícími s jejich životem, pověstmi a se svou kulturou. (Například názvy podle antických bájí: Orion, Herkules, Perseus, Andromeda...) Tak vznikla souhvězdí, která se používají dodnes. Jejich počet je ustálen na 88 souhvězdích.

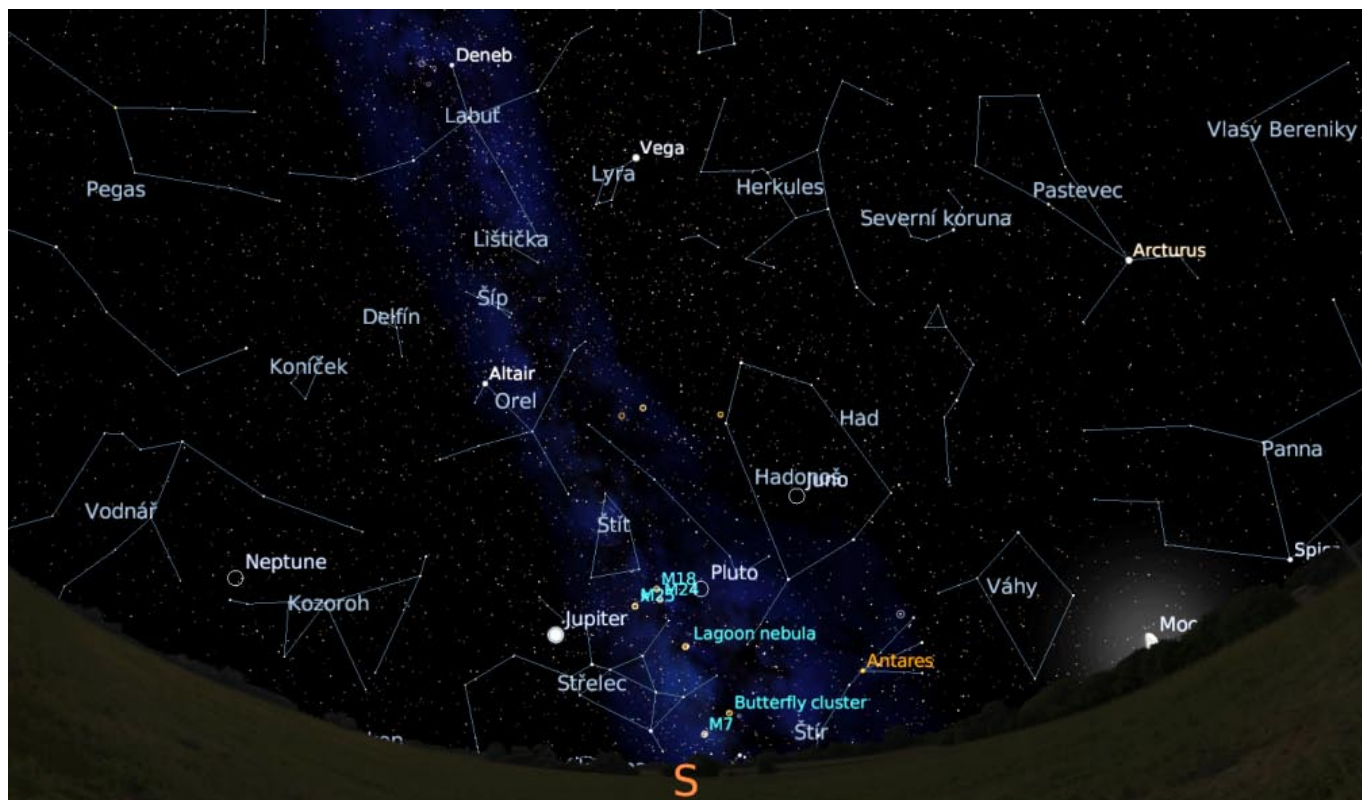
Ke každému souhvězdí se váže nějaká pověst, pojďme se podívat, jak to bylo například s Herkulem... Herkules (řecky Héraklés) byl syn Dia a krásné pozemšťanky. Do vínku dostal sílu a slávu. Už jako novozrozeně zabil dva hady, které na něj poslala Héra. Héra ho také v dospělosti donutila sloužit mykénskému králi, který mu zadal celkem dvanáct nesnadných úkolů. Mezi nejznámější Héraklovy kousky patří úklid Augiášova chléva. Vykonal

spoustu hrdinských kousků, a tak se s ním Héra nakonec smířila a dala mu dokonce za manželku svou dceru Hébé. Zeus ho učinil nesmrtelným a na obloze je vedle Hydry, kterou kdysi přemohl.

Jak se na obloze orientovat

Nejjasnější hvězdy letní oblohy jsou DENEK ze souhvězdí Labutě, která letí jakoby v Mléčné dráze, ALTAIR ze souhvězdí Orla a nejjasnější hvězda VEGA ze souhvězdí Lyry, kterou v létě najdeme skoro nad hlavou. Tyto hvězdy tvoří tak zvaný Letní trojúhelník. Pak podle mapy hvězdné oblohy je už snadné vyhledat další souhvězdí a hvězdy.

Při seznamování s oblohou můžeme také začít od nejjasnějších a nejznámějších souhvězdí a pomocí nich pak určit směry k dalším hvězdám a souhvězdím. Po celý rok můžeme pozorovat Velkou medvědici (a její ocas známý jako Velký vůz), Malou medvědici (Malý vůz), Kasiopu a další souhvězdí, které se nachází

v blízkosti severního pólu; říká se jim obtočná, neboli cirkumpolární souhvězdí. Na mapce (dole) je znázorněno všeobecně nejznámější souhvězdí Velkého vozu a směry k dalším souhvězdím.

Kromě těchto severních obtočných souhvězdí a souhvězdí zmiňovaných v letním trojúhelníku můžeme na letní obloze spatřit také Delfína, Orla, Herkula, Hada, Hadoň, Severní korunu, Pastyře a další.

Nejen hvězdy lze pozorovat

Na obloze je možné pozorovat i další vesmírná tělesa. Jasným hvězdám se podobají planety, které vidíme pouhým

okem. Jsou to Merkur, Venuše (říká se jí také Večernice nebo Jitřenka, podle toho, kdy je vidět), Mars, Jupiter, Saturn. Další planety nejsou pouhým okem vidět. Poloha planet mezi hvězdami se mění; odtud také pochází jejich název "bludné hvězdy" (planao = bloudící). Planety na rozdíl od hvězd samy nezáří, jen odrážejí sluneční světlo. Meteory jsou světelné jevy, které vznikají při průletu meteoroidů atmosférou Země. Jsou vidět jen jako záblesky, často mylně označované jako padající hvězda.

Hvězdná nej...

Nejsvítlivější zatím objevená hvězda – Pistole, s poloměrem

Meteor

srovnatelným se vzdáleností Země-Slunce (asi 150 milionů kilometrů) a svítivostí deseti miliónkrát větší než Slunce.

Proxima Centauri - Tento slabý červený trpaslík je nejbližší hvězda vzdálená 4,22 světelných let od Slunce.

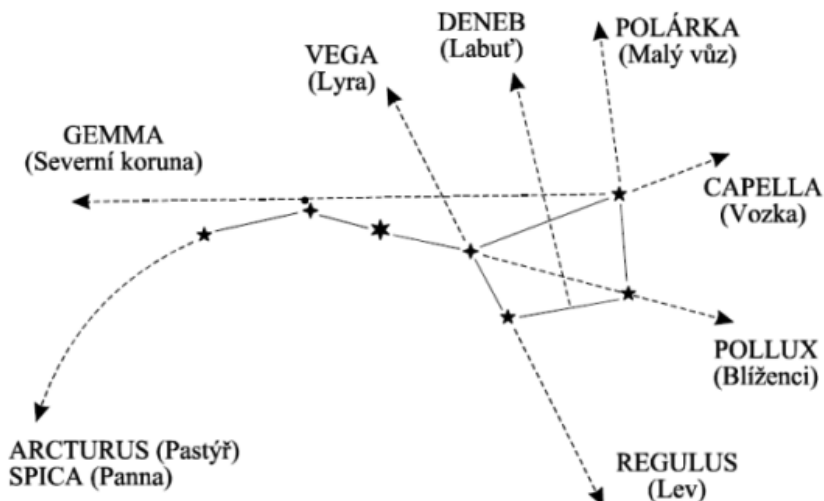
Dosud rekordní hvězda kterou se podařilo objevit je 150x hmotnější a 40x jasnější než Slunce.

Zřejmě nejmenší hvězdou je bílý trpaslík o průměru jen 160 000 kilometrů a hmotnosti 30 tisíc Zemí.

Nejdelší souhvězdí celé oblohy je jarní souhvězdí Hydra. Téměř by se dalo říct, že když zapadá předek, teprve pořádně vychází ocas.

Oproti tomu nejmenší rozměry má souhvězdí Jižní kříž, které je však tvořené výraznými, poměrně jasnými hvězdami.

Štaflíčka

STŘEDISKOVÉ DĚNÍ

DOBRUŠSKÝ MÁJ 2009

Stejně jako v posledních letech i letos se májových oslav v našem městě ujalo skautské středisko Dobruška, dechová hudba Valanka a Město Dobruška (s finančním příspěvím Královéhradeckého kraje). Májové oslavy tradičně začaly navečer ve čtvrtek 30. dubna na náměstí stavěním májky, které připravili a opět bravurně zvládli starší skauti společně se svými vedoucími. Zatažená obloha hrozila pořádným deštěm nebo dokonce bouřkou, a tak Valanka zahrála jen několik skladeb a po seřazení průvodu (v pořadí: Valanka, Medáтка - nejmladší skautíci s lampióny, světlušky, vlčata, skautky a skauti s loučemi a veřejnost) odvedla všechny do

parku. Po zapálení ohně, který skauti připravili, nastal prostor pro country kapelu „Do klobouku“. Ta dotvářela příjemnou náladu celého večera až do desáté hodiny večerní.

V pátek 1. května odpoledne pokračovaly májové oslavy v režii skautů a Valanky tradičním programem ovšem na netradičním místě. Přehlídka dechových hudeb a skautské odpoledne pro děti byly protentokrát přesunuty na dobušské náměstí. Dobruška tak poprvé zažila indiánské teepee uprostřed náměstí a před ním si každý mohl vlastnoručně upéct buřtík na prutu přímo nad ohněm. Pro všechny děti (i pro odvážné dospělé) byla při-

pravena řada nových „atrakcí“, např. střelba z kuše, chůze na lyžích, jízda na „hrbatém“ kole či projížďka na šlapacích kárách. Do akce se opět aktivně zapojili naši přátelé z holandského města Terr Aar svým mezi dětmi velmi oblíbeným malováním na obličeje a mezi dospělými oblíbenou ochutnávkou a prodejem holandských specialit.

Přehlídka dechových hudeb dala v letošním roce větší prostor jazzu a swingu, ovšem ani milovníci klasické dechovky nepřišli zkrátka. Postupně vystoupily kapely Jazz Generation z Police nad Metují, Mladý týništský big band, Dechový orchestr mladých ZUŠ Hronov a dechová hudba Valanka. V přestávkách mezi programem jednotlivých kapel tancily před pódiem mažoretky ZUŠ Opočno, taneční skupina Reflexive ze Rtyně v Podkrkonoší a žáci tanečního oboru soukromé ZUŠ Renáty Madaraszové ze slovenského města Senec. Přehlídce přálo krásné počasí a spokojení posluchači se v šest hodin večer jen neradi loučili s poslední kapelou.

Důležitou novinkou letošního ročníku májových oslav se stala **BENEFIČNÍ AKCE „DOBRUŠTÁCI SOBĚ“**. Skauti společně s Valankou se rozhodli celé dobrovolné vstupné, které bylo vybíráno během akce na náměstí, věnovat na nákup zdravotně technické pomůcky pro dobušskou cha-

ritní půjčovnu. Tato půjčovna, která slouží všem potřebným lidem z Dobrušky a okolí, vznikla díky výnosům z Tříkrálové sbírky pořádané dobrušskou charitou v posledních osmi letech a je v současnosti vybavena několika chodítky, invalidními vozíky, antidekubitními matracemi a polohovací postelí. Zájemců o zapůjčení pomůcek je ale stále příliš mnoho, aby mohla půjčovna všechny uspokojit, a tak každý další příspěvek je vřele vítán.

Celkem byla během benefiční akce na náměstí vybrána částka 8105 Kč. Organizátoři sbírky se rozhodli zakoupit další invalidní vozík, po kterých je v půjčovně velká poptávka. Cena takového vozíku je přibližně 10 tisíc korun, zbývající částku se organizátoři v současnosti snaží získat od sponzorů. Jakmile bude dostatečná částka získána, vozík bude zakoupen a předán dobrušské charitní půjčovně, aby mohl sloužit všem potřebným dobruštákům. Děku-

jeme ještě jednou touto cestou všem, kteří se do benefiční akce zapojili věnováním jakékoliv částky. Srdečné poděkování patří také všem skautům a dalším organizátorům májových oslav, kteří věnovali svůj čas ve prospěch a k radosti spokojených návštěvníků.

Eva Pavlová a Václav Pavel

KÁCENÍ MÁJKY

ANEŽ SKAUTI DODRŽUJÍ TRADICE

Vše začalo 1.5.2009 v 00:30, kdy se skupinka 5 dobrošských roverů spolu s jedním dobrošským pionýrem vydala do sousedního Opočna s úmyslem skácat tamní májku a tím dodržet klasickou májovou tradici. Na toto byli vybaveni patřičným náradím, takže vše vypadalo na klidnou rychlou akci. Po příjezdu a menším čekání se pustili do práce. Májka byla totiž do výšky čtyř metrů chráněna plechovými úhelníky, takže první na řadě bylo odšroubování této překážky. To se celkem povedlo a tak přišla na řadu pila. Po pár zářezech však pila přestala řezat a bylo zjištěno, že májku opočenští prošpičkovali železem i zevnitř. Mezitím skupinka dvou náhodných osob začala volat někam telefonem. Po pár minutách bylo jasné kam. Od Dobrušky velkou rychlostí přijelo auto Městské policie s úmyslem skauty a pionýra chytit. Skupinka dřevorubců se tedy rozutekla na všechny strany, jak to jen místní terén dovolil. Z policejního auta vyběhl jeden příslušník Městské policie a jal se jednoho z roverů pronásledovat. Po menší honičce a výkřiku: „Stůj nebo střelím!“ se rover zastavil a dobrovolně se vzdal. Policista byl však jiného názoru, a tak dotyčnému nasadil pouta a eskortoval ho zpět na náměstí, kde na něj již čekalo auto Policie ČR z Opočna. Následovalo předání opočenským policistům a poté zjišťová-

ní adresy majitele vozidla, kterým májakři přijeli. Zjišťování probíhalo zajímavým způsobem pomocí vysílačky a spousty tajných volacích znaků: např. Grizzly, grizzly, tady hlídač 147. Zjistí mi majitele vozidla Radek, Karel, Ema 74, 56. Po této proceduře a pár otázkách na dotyčného zakončenými slovy: „Se po tobě projdem mladej“ byl dotyčný skaut odvezen na policejní stanici v Opočně. A tam již následoval rychlý sled událostí. Nejprve čekání v čekárně, která se spíše podobala cele, poté dechová zkouška, která se jaksi nevyvedla (to neznamená, že

dotyčný nadýchal, ale to, že by si opočenská policie měla koupit pořádný alkoholtester) a následně samotný výslech. Při něm dotyčný vše přiznal a dokonce opravil pár pravopisných chyb v protokolu. Mezitím se na stanici dostavili 2 ze zbývajících roverů, aby se zeptali, jak to s dotyčným dopadlo. Byli však odmítnuti a posláni pryč. Následně byla dotyčnému uložena pokuta za převoz 6 osob v autě, které má jen 5 sedadel. Po podepsání všech protokolů byl skaut odvezen na náměstí v Opočně, kde si policista škodu na májce nafoťtil a ještě zkontroloval vozidlo, kterým se májakři do Opočna dostali. Po této běžné rutině bylo dotyčnému vyzváno, aby sednul do auta a už se v Opočně neukazoval. Při cestě zpátky nabral skaut do auta i zbývajících rovery a společně odjeli do svého domovského města. Tam si povyprávěli své zážitky a šli spát, někdo domů a někdo pod naši krásnou dobrošskou májku.

Májka - ilustrační foto

Ponaučení: Pokud chcete kácat májku v Opočně, vezměte si s sebou rovnou flexu, protože jinak nemáte šanci. A což teprve, když narazíte na nějaké hlupáky, kteří na vás začnou hned volat policisty místo toho, aby májku sami pořádně hlídali a bránili vlastním tělem. Zkrátka Opočno nedodrží tradici.

-anonym-

ODDÍL MEĎÁTEK

Říká se, že na konci každý rekapituluje. :-) A proto i meďákovští vedoucí přiloží své polínko do ohně pro červenový Totem, který ukončí školní rok a odstartuje prázdniny.

Na léto se samozřejmě všichni těšíme, i když pro ty školkou povinné moc velkou změnu znamenat nebude. Nicméně, čekají nás tábory a právě na ten týdnenní do Mastů se chystá kolem 22 dětí - nejmenších Meďátek a mladších úterních Vlčat. No a taky nějaký ten vedoucí. :-) Přípravy na tábor jsou již v plném proudu, dokonce se blíží závěrečná fáze. Ale nebudeme předbíhat. (Jen ještě připomenou, že Meďátkovský tábor „Putování za zvířátky“ proběhne v týdnu od 12. do 19. července.)

Když se tak dívám na uplynulých pár měsíců, nejvýznamnější oddílovou akcí byla zřejmě výprava do Opočna. Ačkoliv se termín kryl s jinou populární trachtací, děti se sešlo poměrně dost, a spolu s Ifikem, Lenorkou a Julčou jsme se vlakem dopravili do Opočna. Prošli jsme se okolím Opočna, zabloudili do zámecké zahrady, zašli na zmrzlinu a nakonec jeli zpátky autobusem. Pokud se tu objeví fotky, snad řeknou víc, ale děti i vedoucí byli s výletem spokojeni, což je důležité. :-)

Jinak nám schůzky ubíhají poměrně poklidně, alespoň tedy v rámci možností. Člověk sice potom přijede domů úplně vyřízený, ale to asi většina vedoucích ví, že to prostě není vždycky všechno v pohodě.

Takže se stále učíme sem tam nějaký strom či kytku, už umíme skoro všichni namalovat po paměti českou vlajku, víme, na co je březová kůra a snažíme se zavazovat si tkaničky. Dokonce se i kulturně vzděláváme, i když jak jsme zjistili, návštěva radnice vlastně vůbec nebyla potřeba:

Lukáškové byli schopni výklad paní průvodkyně odříkat sami. Ale podívali jsme se na Dobrušku z trochu jiného úhlu pohledu, zjistili, kdo kde bydlí a zakřičeli dolů na pány trhovce, aby všichni věděli, že skauti nemají strach z výšek.

A tak za nás „kluky a děvčátka“ přeju všechno dobré do léta, pro studenty šťastné písemky a všem hodně úsměvů do deštivých dnů. Mějte se hezky, uvidíme se na táboře. :-)

Za Medátka zdraví

Kukacha

ODDÍL VLČAT

Měsíc květen nepřál vlčáckým schůzkám, protože za tento měsíc se konaly pouze tři. O prvních dvou vám něco napíšu. Schůzka, která se konala 15.5.2008 byla hned od začátku směřovaná mimo klubovnu. Koule a já jsme šli přes město a kluci měli za úkol nás stopovat. Zároveň se ale snažili, abychom je co nejméněkrát spatřili. Některým se to opět moc nedařilo. Cesta vedla na Trojci, kde jsme nechali

vlčákům volnou ruku, ať si sami zorganizují hru, kterou si pak všichni společně zahrají. Po této fyzicky vyčerpávající hře dostali kluci nováčkovské zkoušky. S malým zpožděním jsme dorazili do klubovny a ohlásili rozchod.

Páteční schůzka (22. 5. 2009) byla pro klučíky smečku neobvyklou, neboť schůzka vlčat a světlušek byla spojena. Na plánu byla venkovní hra. Počasí se ale

těsně před schůzkou pokazilo natolik, že musela hra probíhat ve zmenšené formě ve velké klubovně. Poslední hodina této prodloužené schůzky (do 19:00) byla věnována hře, která stavěla ze základů všem známé hry Švýcarsko. Tolik z vlčáckého dění v pátém měsíci roku 2009.

Vlasta

ODDÍL SVĚTLUŠEK

Blíží se prázdniny a s nimi samozřejmě i velmi očekávaný tábor. Proto byla nejdůležitější událost měsíce naše tajná, krátká výprava. :-)

Vedoucí se snažili tuto schůzku pečlivě naplánovat a všechno nachystat, což si myslím, že se povedlo. Plán byl jednoduchý. Jeden pátek (místo schůzek vlčat a světlušek) dát holky s klukama dohromady. Projít trasu plnou nastražených pastí a úkolů a dojít na určené místo. Nachystané byly mapy, aby se světlušky ani vlčata neztratili. Samozřejmě i „sladká“ odměna byla připravená. Co se ale nestalo. Asi tak půl hodiny před očekávaným startem se spustil obrovský liják, hřmělo a blýskalo se a ani vítr nezůstal pozadu. Proto jsme museli učinit smutné rozhodnutí a naši akci přesunout do lehce –pro tuto hru– stísněného prostoru naší klubovny.

Ač lilo, světlušek a vlčat se sešlo hodně. Jak už jsem se zmínila, byli nahnáni do velké klubovny a mohlo se začít improvizovat. Nejprve jsme se snažili světlušky a vlčata seznámit, aby si i ti noví mohli říct jménem nebo přezdívkou. Nejsem si úplně jistá, jestli si všichni zapamatovali všechno, ale snad si z toho alespoň něco odnesli :-). Dále jsme si pro rozehrání zahráli plácanou a mezitím vedoucí rozházeli lístečky, které

byly původně umístěny po cestě do Provozského údolí, po klubovně. Během tryskového vysvětlení této hry se všichni rozeběhli, postupně lístečky nacházeli a skládali je dohromady. Chvilí to trvalo, nebylo to totiž nejjednodušší, ale nakonec se podařilo a na stole byl k vidění složený nápis: TRPASLÍCI. A protože tahle „výprava“ byla tak trochu předtáborová a všichni věděli, že se dozví něco velmi důležitého, poznali, že se na tábor pojedou v duchu trpaslíků. :-)

Dalším úkolem bylo najít venku (v této chvíli již přestalo pršet) věc, která do přírody nepatří a v ní byla ukryta zpráva. Světlušky po chvilce přišly se smutnou náladou, že tu věc našly, ale že ti „hrozní“ kluci jim ji vytrhli a se zprávou se zavřeli na záchodě :-). Aspoň už víme, jak to bude na táboře vypadat... holky budou hledat a kluci luštit - rozdělení rolí je pěkné, že?? :-)

Samozřejmě, že jen co tu zprávu vlčata přečetla, přišli vzorně za ostatními a sdělili jim ty nejpodstatnější informace. Stálo tam potvrzení toho, že na tábor se pojedou za trpaslíky. Také, že je důležité přibalit si do kufrů nějaký ten trpasličí oblek a hlavně byl u zprávy přibalen měšec a v něm plno kamínků - talismanů popsaných runami, o kterých jsme se dozvěděli, že jim rozumí

jen trpaslíci. Každý účastník si vzal jeden talisman a budeme zvědaví, kdo ho uchová až do prázdnin a přiveze na tábor. Určitě se jim totiž bude hodit!

Schůzku jsme protáhli o hodinu, takže nás čekala ještě jedna hra, kterou jsme si zahráli na hřišti za základní školou Fr. Kupky. Byla jednoduchá, ale přesto se našli jedinci, kteří to trochu nepochopili a popletli. :-). Na hřišti jsme utvořili kruh, ve kterém stál člověk s lístečky a kolem kruhu byli hlídači, kteří jen tak někoho nenechali projít. Světlušky i vlčata museli prokázat svoji rychlost a vytrvalost a tak se dostat do kruhu a odnést si jeden lísteček. Kdo měl lístečků nejvíce, samozřejmě vyhrál. Bohužel jsme objevili některé podfukáře, kteří si lístečků nabrali plné kapsy, ale poradili jsme si s nimi a hru jsme úspěšně dokončili. :-). Poté jsme se celí uřícení odebrali ke klubovně, kde už čekali rodiče a světlušky i vlčata se pomalu rozutekla domů.

Škoda jen, že nám nevyšlo počasí, výprava do Provozského údolí by byla určitě příjemnější, avšak i tak se nám snad podařilo navodit atmosféru a to nejdůležitější – za co jedem na tábor – jsme se dozvěděli, takže úkol splněn. :-)

Kafka

ODDÍL SLUNEČNÍČ

V květnu se stále něco dělo. Hned prvního máje jsme byly na náměstí, kde bylo hlavní naší funkcí prodávání perníčků, které jsme v pondělí na družinovce ozdobily. Prodaly jsme jich docela dost a zároveň ještě pár zbylo na naplnění našich prázdných žaludků, takže holky byly nanejvýš spokojené.

Čtvrtého května se nás na družinovce moc nesešlo (tuším, že nás tam i se mnou bylo 5), a tak jsme hrály jenom drobné hry (jako například tzv. Město, moře,...) a u toho popíjely kofolu, kterou přivezl Petr a potřeboval, aby se to všechno dopilo, což pro nás byl v tomto počtu jaksi nadlidský úkol... "zachránily" nás však pondělní světlušky, které nám s kofolou pomohly.

O týden později se nás naštěstí už sešlo víc. Nejdříve holky hrály hru, při níž měly po klubovně najít lístečky a uspořádat je do dvojic (jako např. lísteček s nápisem: 1. zákon přiřadit k lístečku: Skautka je pravdomluvná). Byly tam namíchané zákony, historie, uzly, slib a dokonce i zdravotvěda... Holky si i s tím vším však až na mírné zaváhání vcelku zdárně poradily. Část schůzky jsme také

věnovaly rozdělováním holek do družstev na závody. Myslely jsme, že budeme mít dvě družinky, ale některé holky v sobotu nemohly přijet a některé ještě nemají slib a tak jsme zjistily, že budeme rády, když dáme dohromady jednu hlídku. Nakonec jsme ji však „sestavily“ a tak jsme se sobotních závodů mohly zúčastnit...

Letos se okresní kolo Svojsíkových závodů, které pro nás byly jednou z největších událostí měsíce a možná i celého tohoto roku, konalo ve Valu a tak jsme se tam mohly vydat pěšky. Cestou jsme přemýšlely, co nás asi tak všechno čeká a jak moc budeme promáchané, jelikož zatažená obloha nevěstila nic dobrého. Když jsme tam došly, mírně mrholilo a při vztyčování české vlajky už přímo lilo a tak nás představa, že za třicet minut vyrazíme na cestu, trochu znepokojovala. Než jsme si však daly potřebné věci do jednoho batohu na cestu, počasí se umoudřilo a tak jsme - když to přeženu - „vybíhaly“ za mírného mrholení. Cestou nás čekalo asi osm úkolů, které jsme většinou jakž takž zvládly a nezbylo nám nic jiného, než čekat na výsledky. Po několika hodinách jsme

se dočkaly - všichni se seřadili a napjatě poslouchali vyhlášení. Když vyhlásili už i druhé místo a nás stále neřekli, začaly jsme se na sebe šokovaně otáčet... leč bylo to opravdu tak - čekaly na nás kotlíky - cena za první místo. Naše nadšení z postupu do krajského kola trochu tlumil fakt, že kluci s námi nepostupují, ale i tak obsadili hezké bronzové místo, což je podle mě taky úspěch.

Na družinovce, která se konala 18.4., měly holky nejdříve hru na ostrov a pak jsme se šly na chvíli projít. Rozhodly jsme se totiž, že si založíme herbář a tak jsme cestou koukaly, kde co roste a případně něco málo utrhly a vzaly do klubovny. Také jsme holkám koupily dva nanukáče, na které se u kluboven se lžičkami vrhly opravdu s chutí...

Pro tento měsíc je to asi vše, co nás čeká dále a jak budeme či nebudeme úspěšné na závodech se dozvíte už v dalším čísle... Tak nám držte palce, ať se u Jičina neztratíme. :-)

lamča

ODDÍL MOHYKÁNŮ

V květnu se nekonaly hned dvě schůzky z důvodu státních svátků. První schůzka byla až patnáctého, den před Svojsíkovými závody. Byla tedy věnována přípravě a to především orientaci na mapě a morseovce. Ukázalo se, že při orientaci byl trénink dost potřeba. Upřesnilo se ještě několik informací o závodech, určila se finální sestava družstva a domluvilo se, co kdo vezme.

Druhý den byl sraz v přírodním divadle ve Valu mezi osmou a půl devátou. Ačkoliv jel do valu speciální autobus od nádraží, kluci se rozhodli, že pojedou společně na kolech.

V den závodů jsme se tedy všichni sešli ve Valském divadle. Kluci se ještě chvíli dohadovali o tom, co kdo zapomněl, ale vcelku to nebyly žádné existenčně

důležité věci (tuším, že jeden šátek od kroje a jedna KPZ). Po vylosování pořadových čísel byl svolán nástup, z důvodu deště pod střechu, kde bylo řečeno vše potřebné k průběhu závodu. Na konec nástupu byla vztyčena vlajka a zazpívána skautská hymna. Hned po nástupu šli všichni rozhodčí připravit stanoviště a asi po čtvrt hodině startovala první hlídka. Hlídek bylo celkem devět, pět chlapeckých a čtyři dívčí. Startovalo se po deseti minutách, střídavě na obě strany okruhu. Na splnění jedné disciplíny bylo maximálně patnáct minut. Disciplín bylo celkem osm: první pomoc, řešení krizových situací, hledání informací, týmové řešení problému, pozorování - všímavost, orientace v terénu, pobyt v přírodě - uvaření

vajíčka, táboření. Pro doběhnuvší hlídky bylo připraveno občerstvení v podobě čaje a párků, které si bylo možno opéci nad ohněm. Po doběhnutí všech hlídek byl opět svolán nástup, v rámci kterého proběhlo vyhlášení výsledků. Naši borci se umístili na třetím místě. Trochu mě zarazilo, že vůbec nebyl brán ohled na čas strávený na trati, byla to trochu změna oproti předchozím letům. Závody jinak proběhly bez problémů, nikdo se neztratil ani nezranil, snad jen počasí mohlo být trochu přívětivější.

Jirka

KMEN ROVERŮ A RANGERS - R&R

V letošním roce neměli Dobrušští roveři (rozuměj roverský kmen) snad žádnou akci. Ano, organizovali Malý Velký ples, vypomáhali na různých dalších akcích, ale za pořádnou zábavou a sami pro sebe mimo Dobrušku nikam nevyrazili. Až na počátku května, shodou náhod, se jedna akce uskutečnila. Patriotem celé akce jsem byl tak trochu já a Tínek. Nezapomínáme potom také na Ondru Hulce, který za celou akci „může“ a Petra Poláčka, který byl naším „zprostředkovatelem“.

Je pátek, státní svátek, 8. května, okolo osmé ráno a tři plná auta (věcmi a lidmi) ženou z Dobrušky směrem na Orlické Záhoří. Tam máme všichni sraz na statku. Připraveni na brigádu, ale i na zábavu, která bude zahá-

jena večer, po práci. Ondra brzy přijíždí, spolu s ním i traktor s řidičem, parkujeme auta tak, aby se nepletla, bereme si pracovní rukavice a na vleku za traktorem, pod modravou oblohou, si to fičíme ze statku směrem za louku, na které každoročně táboří němečtí skauti (nejsem si zcela jist, zda opravdu skauti jsou, nebo zda jsou nějaká jiná organizace..). Úkol zní jasně – sbírejte kameny v rojnici za traktorem a házejte je na vlek. Jak snadný úkol a kolik sil zabere. Kor, když chodíte za traktorem těch hodin osm a co krok, to shýbnutí pro kámen, není to nic příjemného. Dva z celé party (MM a GOR) šli pomáhat jinam, společně s bagristou odjeli kousek dál a sbírali opravdu velké kameny do radlice.

Dopoledne bylo krátké, uběhlo rychle, a tak už sedíme zpátky na statku a pojídáme utopence od paní Němečkové, které všem náramně chutnaly. Několik posilňovacích nápojů a zpátky na louku. Tentokrát ale jinam, skoro až do Černé Vody, na louku u křižovatky Černá Voda (rovně) – Komářů Vrch (doprava) (směrem

od Orlického Záhoří, za „Polífkovejma“). Krásná rozlehlá louka, zelená tráva, jemný vítr, obloha modrá a všude zeleno žluté lesy. Prostě krása. Šlapání už máme nacvičené, a tak občas jenom traktorista zastaví, abychom mohli naložit něco opravdu velkého. V půli odpoledne sedáme na svačinu, kterou pro nás připravila pro změnu paní Martinková a rovněž jsme všichni chválili do nebes. Dva druhy pomazánek a

energetické nápoje nám dodaly síly do dokončení dnešního pracovního dne. Na počátku se zdálo, že louku zvládneme projít a vysbírat, ale s přicházející pátou hodinou jsme ještě přemluvili řidiče, Mogice a Bejbina abychom naposledy louku prošli a skončili zhruba ve ¾ celé plochy.

Nasedáme na vlek mezi kameny, dojíždíme zpátky na statek,

startujeme svá auta a míříme na naši táborovou louku, kam odjel před námi i traktorista s kamením a Lachtanem. Naší poslední dnešní zastávkou (pracovní) byla příjezdová cesta, do které jsme celý vlek kamenů vysypali a porovnali, aby byla cesta pro auta o něco příjemnější. Následoval mohutný přesun na louku, vybudování dočasného víkendového tábořiště, táboráku a grilovacího místa.

Dnešní večer bude totiž dlouhá noc – jídlo, pití, hra na kytaru atd. Ukončil ji však krátce po půlnoci přicházející hustý déšť, kterému už nešlo vzdorovat, jako celovečernímu mrholení. Škoda, byli jsme krásně rozjetí a ještě dlouho do noci bychom vydrželi pět písní. Naštěstí se druhý den udělalo krásně jasno a celý víkend na záhořské louce stál za to.

Po těžké práci zasloužený odpočinek na záhořské louce s grilováním...

Co následovalo ony dny, jak celá akce dopadla a kdo tam vůbec byl asi nebudu říkat. Bylo by to na dlouho. Následoval volný „odpočinkový“ víkend, celá akce dopadla „snad“ dobře a kdo tam byl, ten to ví, a kdo nebyl, ten to ví snad ještě lépe. Snad to prozradí i skupinová fotografie. Škoda jen, že se nezúčastnilo více mladších roverů (a rangers) a že tam až do konce vydrželi jenom samí kluci. No, co na plat, snad příště.

Kvůli nečekaně kladným ohlasům a s povolením paní Němečkové uveřejňuji na konec recept na utopence:

RYCHLÍ UTOPENCI

1kg špekáčků, 4 cibule

Uvaříme nálev, až se suroviny spojí: 8 lžic octa, 8 lžic oleje, 8 lžic plnotučné hořčice, 8 lžic worchosteru, 8 lžic kečupu, 16 lžic vody, 1 lžička cukru, 1 lžička chilli, mletý pepř, sladká paprika, sůl

Oloupeme špekáčky, nakrájíme na půlky nebo kolečka (Ondrova poznámka - lepší je to na kolečka..), proložíme cibulí, zalijeme nálevem, necháme do druhého dne odstát.

Celé akci zdar a těším se na nějakou příští

TIP NA VÝLET

LUŽNÍ LESY

Když jsem přemýšlel, kam pozvat čtenáře Totemu na další výlet, vzpomněl jsem na letošní první jarní cestu, která mířila do nejjižnější části Moravy – tam, kde se řeka Morava setkává s Dyjí. Bude to možná zvláštní pozvánka – napadlo by vás zavést někoho do lesů plných tůň s bahnitou vodou, kde se od jara do podzimu skoro nedá přežít kvůli komárům??

Bledule letní

Přesto mají tyto biotopy své kouzlo a účel, a to nejen díky přírodovědné hodnotě. Kouzlo spočívá asi v tom, v čem se dá najít kouzlo pouště – v opuštěnosti člověk přijde na jiné myšlenky, samota nabádá k zamyšlení. V lužním lese jste sice obklopeni

velemnožstvím života, přesto vás jeho atmosféra unese pryč z běžného rytmu. Ta spousta zeleně nad hlavou a křik ptáků je úchvatný. Náš skautský vedoucí Víťa Línek mluvil často o zkoušce odvahy – sednout si na hodinu do lužního lesa. Bez oblečení ovšem...

Účel lužních lesů je jasný a dnes můžeme jen litovat, že jsme jich v minulosti spoustu vykáceli nebo odvodnili. Slouží totiž jako houba, která při náhlých vodních přívalech nasákne přebytečnou vodu a pak ji postupně vypouští.

Absence těchto lesů je dnes jednou z příčin ničivých povodní, které máme asi v živé paměti ...

Lužní lesy na soutoku Moravy a Dyje jsou asi nejcennějším územím tohoto typu u nás. Hnízdí zde několik vzácných ptačích druhů – např. luňák červený a luňák hnědý. Čápi zde hnízdí na starých stromech, což není obvykle k vidění. Také se jedná o jediné místo, kde se u nás dá najít bledule letní – až půl metru vysoká rostlina s několika malými květy, kvetoucí asi o 2 měsíce za známou bledulí jarní.

Čápi v Dolním Podyjí

Ale za lužními lesy nemusíme jezdit přes celou republiku – malý lužní les se nachází za obcí Pohoří – jmenuje se Zbytka. Brzo na jaře tady vykvetou miliony bledulí jarních, jak dokládá jedna z fotografií. Později pak zase les rozkvetne a taky „zavoní“ česnekem medvědím rostoucím zde v hustých porostech. Zdá se, že jde skutečně o malé území, ale pokud se tam vydáte hledat nějaké poklady přírody za prvních jarních veder, budete potřebovat výbavu jak do Amazonie.

Krásnou vzpomínku mám na největší slovenské lužní lesy – na východě země v povodí Latorice. Probíjeli jsme se východoslovenskou nížinou několik dní, kdy se teplota ve stínu rovnala teplotě lidského těla, takže všechno na nás bylo totálně propocené. Večer jsme pak s kamarádem zatoužili po koupeli, tak jsme našli jedno mrtvé rameno Latorice. Zapluli jsme do černé husté vody, kde na dně píchaly do nohou plody kotvic. Výhoda byla alespoň v tom, že nás na chvíli nechali komáři na pokoji...

Ježour

Česnek na Zbytkách

*Bobr je skvělý
dřevorubec*

POZVÁNKY

ROVERSKÝ CYKLOVÝLET

20.6. 2009, sraz v 7:30 u klubovny

Vážení přívrženci R&R kmene, jejich přátelé a přátelé přátel, srdečně vás zvou na sobotní cyklovýlet, který začne u naší skautské klubovny v Dobrušce a následně se přesuneme (zřejmě) na svých kolech (určitě) do hor Orlických, kde projedeme známé i méně známé trasy - silnicí, lesem aj. Celodenní projížďka skončí s nejvyšší pravděpodobností rovněž u klubovny. Nezapomeňte prosím na základy bezpečnosti dopravního provozu (cyklistické přilby atd.). Samozřejmě je to na každém z nás (výjma, co už jsou dospělí..). Celá akce je sponzorovaná Ministerstvem přátelství a koná se i za zhoršeného počasí (nikoli vytrvalého deště!).

STŘEDISKOVÝ **FOTBAL**

21.6. (neděle) v 16:30
za stadionem u Mělčan

**AKCE PRO MUŽSKÉ ČLENY
STŘEDISKA (A JEJICH PŘÁ-
TELE) OD 15 LET !!!
CENA PRO VÍTĚZE!**

Na akci Vás zve DOKTOR

ROZHOVOR S ...

JANEM DOLEŽALEM

Nejstarší člen dobrušského střediska, člen klubu oldskautů, z povolání jáhen, působící v dobrušské farnosti a především skaut tělem i duší, který stál u počátků skautování v Dobrušce - to je Jan Doležal, přezdívaný Gali.

Rozhovor s ním je zvláštní v tom, že je s malými úpravami přepsaný z nahrávky, pořízené před pár lety. Vyprávění nám přišlo tak dobré, že jsme se rozhodli místo vytváření nového rozhovoru tento stávající pouze opsat a rozšířit mezi Vás - čtenáře.

Je tomu sto let, co lord Baden-Powell založil v Anglii skauting, s několika chlapci tábořili v přírodě. Jeho hnutí se rychle rozšířilo do celého světa. Už za čtyři roky profesor Antonín Benjamin Svojsík založil Český svaz skautů. Za symbol si zvolil do štítu na skautské lilii hlavu psa – odznak Chodů, kteří věrně střežili naši státní hranici. Skautský ideál přátelství ke všem je hlavní silou hnutí. Zákon, nebo lépe jeho dodržování, není snadné. Ať se jedná o pravdomluvnost, věrnost, pomáhat všem potřebným, přátelství ke všem lidem bez rozdílu, zdvořilost a úcta ke starším, chránění přírody a všeho, co lidé pracně vytvořili, poslušnost představeným, vždy si zachovat dobrou náladu a hlavně čistota v mysli, slovech i skutcích. To jsou velké požadavky na každého mladého člověka. Jsou to vlastně křesťanské zásady a lord Baden-Powell se k nim výslovně hlásil. V našich podmínkách - při vzniku skautingu u nás - na soumraku rakouské poroby našeho národa bratr Svojsík od tohoto ustoupil, protože rakouská monarchie byla spojována s náboženstvím, alespoň v očích české inteligence. Kdyby

se všichni lidé snažili dodržovat skautské zásady, byl by brzy na zemi ráj. Ve všech dobách se najdou mladí lidé, kteří se touto myšlenkou nadchnou. Další věcí, která mladé lidi přitahuje, je pobyt ve zdravé přírodě, znalosti, které umožňují přežít i za obtížných podmínek a otužit se a prospět vlastnímu zdraví. Při pozorování přírody, ať už živé nebo neživé, díky zásadě pohybovat se tiše a nenápadně, můžeme zažít krásné a poučné chvíle.

Na počátku tohoto hnutí v Dobrušce se počítá duben 1920, kdy jedenáct nadšenců pro život ve volné přírodě, k úctě k druhému, ke kázni a soběstačnosti se sešlo 14. dubna v Provozské stráni a zvolili funkcionáře. Při jejich výpočtu se těžko ubráníme úsměvu. Předseda, jednatel a zároveň kuchař, zapisovatel, ohňostrůjce, praporečník a dva nosiči kotle. Brzy se jim dostaly do rukou Svojsíkovy Základy junáctví. Tam se dověděli o skautských hrách, podávání zpráv na dálku, tj. semaforu, kde každá poloha ruky znamená písmeno abecedy, dále se dověděli o stopování,

souhvězdích na obloze. A tak se vlastně zařadili do skautského hnutí, kam oficiálně vstoupili 1. května 1923. Za deset let, v roce 1933, se v Dobrušce konal propagační týden skautingu se stanovým táborem v parku, kde se střídali skauti i vlčata. A tam jsem také jednu noc spal – s Jendou Školníkem, také vlčetem páté šestky. A to jsem poprvé spal ve stanu.

1/ Jak jsi dostal svou přezdívku?

Přezdívku Gali jsem dostal, protože takovou mojí specializací byla hvězdná obloha. Takže to je vlastně zkratka od „Galileo“. Měl jsem metrový dalekohled, který je teďka v klubovně, daroval jsem ho oddílu Mohykánů i se stativem, a to jsem s sebou vozil na tábory. Takže třeba z Hlavňova jsme sice neviděli do Machova, kde byli Mohykáni, protože nejen, že to bylo víc jak 10km, ale ten tábor byl schován mezi stromy, ale byl tam vidět ten průsek od tábora dolů. Ten jsme mohli pozorovat až z toho Hlavňova. Pamatuji se, když se

skládaly Orlí pera, dal Meddy jednomu, aby hlídal nikoli náš tábor, ale aby hlídal tábor v Machově. Čili on se musel nepozorovaně přesunout až k tomu Machovu a tam pozorovat ten tábor a nějak na sebe upozornit. Udělal to tím, že v noci, když tam usnula hlídka, tak jim nařídil budík a vysypal celý pytel brambor právě po tom průseku dolů k Machovu. Kolem našeho tábora ho kamarádi hledali, nemohli ho najít, bodejť by ho našli, když byl až u toho Machova. A když potom přišel a vyprávěl to, tak jsme z toho byli celí pryč. To byl taky Meddyho kousek, na který se nezapomíná. A právě to, že jsme pozorovali tím dalekohledem, který má tak asi kolem 65 násobného maximální zvětšení, třeba měsíc, všechno, co má nějaké jméno na měsíci, je tím dalekohledem vidět. A měl jsem takovou velkou mapu měsíce, kterou jsem dal taky do klubovny, kde skutečně byly ty podrobnosti vypsány. I takové malé objekty, které jsou jako bílá tečka na měsíci a jsou pojmenovány, tak všechno jsme tím dalekohledem viděli. Pak jsme mohli pozorovat dvojhvězdy, které vypadají jako jedna hvězda, třeba v oji Velkého vozu je jedna hvězda známá, která je ze dvou hvězd, které mají každá svoje jméno – Daneb a to druhý jsem zapomněl. Nebo mlhoviny, to jsou překrásné věci a při těch táborech jsou pro to podmínky, protože tábory bývají daleko od jakéhokoliv světa. Tady, když jsme se dívali, tak jsme museli chodit třeba do Louček, aby nás světla ve městě nerušila. Ale na těch táborech, to byly krásné zážitky, a proto mi dali jméno Galileo – Gali.

2/ Můžeš se s námi podělit o nějaké zážitky z táborů?

Hlavně vzpomínám na tábor v roce 1946, který jsem vedl a jako šestý oddíl jsme získali od střediska jenom jeden stan. Tábořili jsme na Jedlové u Pilcovny. Je tam překrásný táborový kruh, velký tak akorát pro nás dvanáct,

co jsme tam byly a za námi ze všech stran stromy, nádherné prostředí. V tom stanu jsme se samozřejmě museli střídat, když byl jenom jeden. A tam jsme opravdu zažili krásné chvíle. Zvlášť když po táboráku hlídka, která má za úkol ten oheň hlídat, už hodně dlouho večer sedí a vypráví si, tak to jsou opravdu nezapomenutelné chvíle.

A potom si ještě zvlášť pamatuji - pod vedením Meddyho jsme tábořili u Hlavňova poblíž Broumovských skal a způsob, jak on uděloval Tři orlí pera, to se těžko dá napodobit. Vzbudili nás – tedy ty, kteří ta Tři orlí pera zkoumali a nás vedoucí - potom jsme šli do skal na určité místo, kde v jeskyni bylo ohniště a v té jeskyni nahoře byl takový výstupek a tam bylo druhé, menší ohniště. U toho horního ohniště vystoupil Meddy a měl krásný proslov. Oheň zapálil nejdříve nahoře a pak s ním zapálil hlavní oheň dole. Nejenom pro ty, kteří ta Tři orlí pera dostali, ale i pro nás ostatní to byl nezapomenutelný zážitek.

3/ Můžeš nám říct, kolik vás bylo celkově ve středisku?

Například v roce 1945 nás bylo, to byl mimochodem velký nárůst členstva po tom německém přeučení, který němci provedli, to tady je psáno, že bylo 375 skautů.

4/ Jak to bylo tady ve středisku po roce 1948?

Jaksi jsme věděli, že každý totalitní režim nesnese skauting. Skauting je něco, co se s tím neshoduje, tak jsme věděli, že je to konec naší činnosti. Celostátně to bylo provedeno tak, že byla sjednocena tělovýchova a sport a do toho spadl i skauting a mělo se to všechno dostat pod hlavičku Svazu mládeže. Jak jste viděli, že nás bylo 375, tak po roce 48 už nás tolik nebylo. Protože ze šesti chlapeckých oddílů zůstali tři. Pět oddílů se shromáždilo do dvou a náš jediný zůstal

samostatný. Možná, že důvod byl ten, že jsme si sami vystavěli klubovnu. Totiž v tom roce 46, když jsme ji zakládali, tak už v té skautské klubovně pro nás nebyl čas. Bylo pět dívčích a pět chlapeckých oddílů, čili deset oddílů, tak to si dovedete představit, že v jedné místnosti už pro nás nezbyl čas. A tehdy nám pan Vaněk, šéf firmy Slavík a zeť na hospodářský stroje, věnoval na hřišti za továrnou jednu kabinu, teď tam jsou domky. Říkal, to si upravte jak chcete, abyste tam mohli být i v zimě, tu vám věnuji. V oddíle nás bylo 15. A tak jsme na tom pracovali, udělali jsme si ještě druhou stěnu, vysypali škvárou, abychom tam mohli být i v zimě, aby to bylo vyhřáté, do toho jsme si udělali otvor, obložili azbestem a trubu k bubínku. Nevím, jestli pamatujete jaké to bylo dřív, nebo jestli jste viděli u babičky bubínek - taková malá kulatá kamínka, ale pěkně se v nich topilo. Teď ze dřeva jsme si vyrobili všechnen nábytek. Jako knihovna nám sloužila bedna. Protože to jsme už nepořídili regálek, už nám na něho nedal materiál, tak jsme měli knihovnu v bedně, kde jsme nosili své skautské knížky, aby si to mohl každý vypůjčovat. A když pátý oddíl dívčí taky jaksi trpěl tím, že pro ně nebylo místo, tak, ale to jsem už byl na vojně, to bylo v roce 46, moji nástupci udělali smlouvu s děvčety, že si mohli dělat schůzky taky tam u nás v klubovně. Jenže v tom 48. roce se všechno mělo převést do Svazu mládeže. Pořídili jenom sebrat všechnen majetek, stany atd., co se nashromáždilo za těch nevím kolik let. Ale s tím členstvím ve Svazu mládeže, šlo jen několik málo lidí. A ti byly nakonec nejhorší z těch všech svazáků. Například skautský prapor dali na obalení teplovodního potrubí při opravě občanské záložny. Tam, co je na náměstí banka, tak tam je někde náš prapor ve sklepe, omotaný okolo potrubí.

Potom, v roce 1968, když se znovu obnovoval skauting, teda už začínal potřetí, tak to už

nás nebylo mnoho. Tehdy jsem dostal za úkol vést vlčata. Nakonec byly dvě smečky, jednu vedl Láďa Zelinger, jednu jsem vedl já. V 68. roce to trvalo jenom krátkou dobu, v 70. jsme byli opět zařazeni do Svazu mládeže. Tedy jenom ten, kdo chtěl. Zajímavé bylo i to, že třeba Pionýr, který měl za ty tři roky - 1968, 1969, 1970-, 600 tisíc na dotacích, Junák nedostal nic. Všechna majetek, co vlastně byl, tak byl z Junáka. Protože jediný majetek, který převáděl Pionýr,

bylo 20 podsad od stanů, naprosto shnilých, které ležely někde už asi 15 roků na hromadě, ani nevím kde. To byl jediný majetek, který převáděli oni. My jsme převáděli klubovnu, která se postavila v Jiráskově čtvrti. Pak tam byli automobilisti, nebo jak se to jmenovalo. Oni měli nějaký název, ale zkrátka: dělali se tam zkoušky a příprava řidičů. A při tom dalším obnovení, čtvrtém, v roce 1989 nebo 1990, tak to už, co tady je za tu dobu, to vy

už znáte. To se dal do pořádku barák, co je tam teď klubovna. Nevím, jestli se dostali zpátky nějaký stany, to nevím, to by vám víc řekl někdo z nynějších hospodářů. No a ovšem tam už jsem byl jenom jako oldskaut, protože jsem si už netroufl na nějaké lezení po stromech a nebo co je potřeba při skautování, to už na mně nebylo.

STALO SE NEDÁVNO

KRONIKA SLUNEČNÍČ

VÝPRAVA DO GABROLOMU **sobota 23.3.2002**

Když jsme v klubovně napísaly na nástěnkou, že se koná v sobotu výprava do Gabrolomu, strhla se velká diskuze o tom, kde tohle místo vlastně leží. Některé dokonce začaly hledat v mapě vesnici s tímhle názvem, ale samozřejmě nenašly. Chtěly jsme totiž holky trochu potrápit, aby přemýšlely, kam půjdeme, takže jsme název trochu zkomolily. A kam že jsme to šly? Do lomu na gabro (=bezkrémenná žula), tedy na Špičák. Autobusem jsme v 8 hodin jely na Plasnici (spolu s Mohykány, kteří jeli až do Dešného). Odtud jsme kolem chaty Radost zamířily přímo na Špičák. Bylo ještě hodně sněhu, brodily jsme se. Ze Špičáku byl pramálo rozhled, všude jen hustá mlha. Vzaly jsme si na památku kamínek a sešly jsme dolů k šedivinskému kostelíčku. Tam nás pře-

Společné foto se sněhuláčkem

padla tlupa Mohykánů, kteří nás zkoulovali a vyváleli ve sněhu –ono by prý „nešlo, aby prošli jen tak kolem a nic nám neprovedli“. Celé mokré a unavené jsme se nasvačily a ve vánici pokračovaly dál až ke Kounovu. Tam družiny mezi sebou soutěžily v tom, kte-

rá z nich uválí největší sněhovou kouli. Nakonec zvítězily Ještěrky, i když jich bylo nejméně. Poštolkám se koule úplně rozpadla. Nakonec jsme vyfotily všechny družiny tak, že každá stojí na své sněhové kouli. Z Kounova jsme pokračovaly Bystrckými Doly do Bystrého, kde jsme opět potkaly Mohykány. Tentokrát jsme ale setkání přežily docela v klidu až na tu trochu sněhu za krkem. Z Bystrého jsme pokračovaly cestou necestou, minuly jsme Ohnišov a octly se v Bačetíně. Valským údolím jsme došly až do Dobrušky, v patách jsme opět měly bratrstvo Mohykánů. Došly jsme až ke klubovně, ale protože mraky nad námi slibovaly další pořádnou metelici, šly jsme radši domů.

Soutěž o největší kouli na louce u Kounova

VÝPRAVA NA BROUMOVSKO sobota 20.4.2002

Tak zase jednou vyrážíme na sever... Cesta vlakem byla zase jednou zajímavá, málem náš vagón v Náchodě odpojili. Nakonec jsme ale šťastně dorazily do Hronova. Odtud jsme šly pořád po červené kolem domku A. Jirásky (o kterém holky tvrdily, že by z něj byla skvělá klubovna) přes Vysokou Srbskou, Sedmákovice, Závrchy, Machov až na Řeřišný. Celou tuhle cestu jsme šly téměř bez zastávky, holky už pořádně prskaly, ale důvod, proč jsem je tak hnala, asi brzo pochopily (doufám). K obědu jsem totiž každé družině rozdala šifru a v pořadí, v jakém ji vyluštily, se postupně vydávaly na cestu. (Pořadí: Včelky, Ještěrky, Rosničky, Poštočky) V šifře bylo psáno, ať jdou na rozcestí pěti cest a tam že se mají setkat s někým, koho dobře znají. A kdože to byl? No, kdo jiný než oddíl našich bratrů

Mohykánů, kteří si dnes vyjeli na výpravu na Broumovsko a které sem zase dovedl Ježour (abyste rozuměli –tuhle hru jsme připravili jen Ježour a já, takže setkání oddílů bylo i překvapením pro Otu, Lachtyho a Šárku). No ale vraťme se na pěticestí –nejdříve se tam setkaly Včelky s družinou Kamzíků, pak Ještěrky s Jestřáby, Rosničky s Havrany a Poštočky s Bobry. Po přečtení první zprávy se družiny vydaly na další cestu a zjišťovali o sobě navzájem informace (barva zubního kartáčku, nejoblíbenější jídlo, počet sourozenců...), aby se lépe poznali. V další zprávě měli za úkol určit azimut Prahy, Brna a Dobrušky a určit turistické značky. Další cesta byla trochu komplikovaná, ale nakonec se všechny družiny shromáždily pod Junáckou vyhlídkou. Tam jsme jim dávali otázky, abychom zjistili, jestli se během cesty stihli poznat. Pak už se zraky všech obrátily na vyhlídku, odkud Ježour signalizoval v

morseovce: „Na tábor pojedeme jako..... (pak následovala dlouhá pauza, při které holky Ježoura div neprokřely a neprobodaly očima – protože otázka „Za co pojedeme na tábor“ je v naší klubovně slyšet teď skoro každý den) ale nakonec se Ježour slitoval a pokračoval: ... |..|..|..|..|..|..|” Za všeobecného nadšení jsme se vyškrábali na vyhlídku, kde jsme vyhlíželi a taky lezli. Pak jsme šli na vlak do Police a akorát jsme ho stihli (cestou jsme si zahráli ještě mor a UCHO (čti [UCHO])). V Dobrušce na nádraží ještě vyhlášení výsledků a sladká odměna pro všechny.

P.S. Omlouvám se všem, kterým jsem ráno ve vlaku tvrdila, že i když kluci jedou dneska do skal, URČITĚ se s nima nesetkáme a nepřepadnou nás jako v Šedivínách.

Skautka nelže, skautka klame. Ale stálo to za to, ne?

Oboje zapsala Hanička

UZÁVĚRKA ČÍSLA ...

PÁTEK 26. 6. 2009

V PŘÍŠTÍM ČÍSLE ...

ZAČÁTKEM ČERVENCE

- na úvod další z poutavých témat
- články z červnové činnosti jednotlivých oddílů
- tradiční a možná i netradiční rubriky
- a mnoho dalšího ...

TIRÁŽ

REDAKČNÍ RADA:

Ondřej Němeček - ondra.nem@seznam.cz

Petr Beneš - bena.kamzik@seznam.cz

Pavčina Čiháčková - pavlina.cihackova@seznam.cz

Veronika Štaffová - cga@seznam.cz

PŘISPĚLI:

Eva a Vašek Pavlovi, Kateřina Kubečková, Vlastimil Jelen, Kateřina Fléglová,
Hana Benešová, Jiří Martínek, Ondřej Němeček, Jan Friede, Roman Školník,
Veronika Štaffová

FOTOGRAFIE:

Jiří Štaffa, Pavel Štěpán, Lenka Frymlová, Petr Poláček, Jan Friede

JAZYKOVÁ KOREKTURA:

Veronika Štaffová, Ondřej Němeček

OBÁLKA (FOTOGRAFIE):

Pomněnka - Veronika Štaffová

**Největším štěstím člověka je, když může žít pro to,
zač by byl ochoten zemřít.**

Honoré De Balzac